

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 11Csp/29/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1117211576
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Bošková
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2018:1117211576.3

Rozhodnutie

Okresný súd Bratislava I v konaní pred sudkyňou JUDr. Magdalénou Boškovou v právnej veci žalobcu: V. Č., N.. XX.XX.XXXX, A. P.. F.Z. XXXX/X, XXX XX A. N. A., právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., IČO: 47 234 466, so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, o zaplatenie 850,- eur s príslušenstvom , takto

rozhodol:

Súd žalobu z a m i e t a.

Žalovanému sa n e p r i z n á v a n á r o k na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou zo dňa 09.05.2017 doručenou súdu dňa 10.05.2017 žalobca žiadal uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť sumu 850,- eur spolu s 8% ročným úrokom z omeškania zo sumy 850,- eur od 13.05.2017 do zaplatenia titulom bezdôvodného obohatenia, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 144,70 eur s DPH.

1.1. Uvedol, že zmluvou o úvere č. 3291459 uzavretej dňa 25.11.2008 došlo k poskytnutiu finančných prostriedkov žalobcovi zo strany žalovaného vo výške 995,82 eur. Odplata k zmluve bola dohodnutá na sumu 860,39 eur označená ako "príslušný poplatok", ktorú sa zaviazal zaplatiť v 12 mesačných splátkach, počnúc dňom 18.12.2008. Uvedený poskytnutý úver použil na osobné potreby. Ročný úrok tak predstavuje viac ako 86,39%. Poukázal na § 2 zákona č. 258/2001 Z.z. a mal za to, že pre absenciu podstatných obligatórnych náležitostí v úverovej zmluve a to ročnej percentuálnej miere nákladov, úrokovej sadzby a termínu konečnej splatnosti úveru, mal žalovaný nárok len na vrátenie ním poskytnutej istiny - pôžičky vo výške 995,82 eura a nemal nárok na úroky a poplatky v zmluve označené ako odplata.

1.2. Žalobca konštatoval, že uvedením do omylu zo strany žalovaného uhradil na jeho účet sumu vo výške 2 348,36 eura, tzn. o 1 352,54 eura viac, než mal žalovaný nárok. V rozsahu sumy 1 352,54 eura tak došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného. Uplatnil si nárok na vrátenie bezdôvodného obohatenia vo výške 850,- eur, ktoré pozostáva z jednotlivých splátok za obdobie máj 2014 - december 2016 (spolu 850,- eur). Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný do dnešného dňa ani napriek jeho výzve dlžnú sumu nevrátil uplatnil si okrem zaplatenia dlžnej sumy aj zákonný úrok z omeškania o 8 percentuálnych bodov viac ako je základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Základná úroková sadzba ECB dňa 123.05.2017 (nasledujúci deň po konci lehoty na dobrovoľné vrátenie) bola 0,00%. Výšku úrokov z omeškania v občianskoprávných vzťahoch určuje Nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z.z. vo svojom § 3. Do 31.01.2013 bola výška týchto úrokov 8% + základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky ďalej len ECB) platná k prvému dňu omeškania dlžníka so zaplatením sumy (t.j. deň po dni splatnosti dlžnej sumy).

2. Žalovaný vo svojom vyjadrení doručenom Okresnému súdu dňa 16.08.2017 žiadal žalobu zamietnuť a priznať právo na náhradu trov konania. Uvedol, že so žalovaným dňa 25.11.2008 uzatvoril zmluvu o úvere č. 3291459 na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 30.000,- Sk (995,80

eura) a žalobca sa zaviazal poskytnutý úver vrátiť spolu s príslušným poplatkom za poskytnutie úveru vo výške 25.920,- Sk (860,39 eura), t.j. vrátiť spolu sumu vo výške 55.920,- Sk (1.856,20 eura), a to v 12. pravidelných mesačných splátkach po 4.660,- Sk (154,68 eura) (ďalej len "Zmluva"). Zmluva bola uzavretá podľa § 497 a nasl. zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len "Obchodný zákonník"). V zmysle § 261 ods. 6 písm. d) obchodného zákonníka majú obe Zmluvy povahu absolútneho obchodu. Konštatoval, že aplikácia právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, nie je možná, nakoľko právne vzťahy medzi žalobcom a žalovaným, s prihliadnutím na charakter Zmluvy, nespadá pod spotrebiteľskú právnu úpravu zakotvenú v § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Žalovaný má za to, že skutočnosť, že Zmluva má povahu formulárovej (adhéznej) zmluvy ešte samo o sebe nevytvára predpoklad, že Zmluvu je potrebné posudzovať ako spotrebiteľskú. Pod pojmom formulárová zmluva je potrebné rozumieť zmluvu, ktorú používa dodávateľ, resp. podnikateľ v dvoch a viacerých prípadoch a zväčša je vopred pripravená. Uvedený postup je súčasťou bežnej podnikateľskej praxe a má za účel zjednodušiť kontraktačný proces, a to aj pri uzavieraní zmlúv medzi podnikateľmi navzájom. Z uvedeného vyplýva, že formulárová zmluva môže byť právnym dôvodom vzniku absolútneho obchodu (zmluvy o úvere). Žalovaný ďalej konštatoval, že jednou zo špecifických zásad obchodného práva je zásada profesionality, ktorá bola imanentne obsiahnutá aj v Obchodnom zákonníku. Typicky sa uplatňuje v obchodných záväzkových vzťahoch, vzhľadom ku komplexnosti súkromnoprávnej úpravy. V slovenskom právnom prostredí má zásada profesionality významnú úlohu a býva tiež spojovaná so zásadou minimalizácie zásahov do zmluvnej voľnosti. Dôsledkom uvedeného je, že v prípade súdneho sporu sa sudca nemusí zaoberať otázkou, či podnikateľ určité pravidlá poznal, ale naopak vychádza sa zo zásady, podľa ktorej neznalosť zákona neospravedlňuje. Formálne teda nemožno hovoriť o prítomnosti slabšej strany. V tejto súvislosti poukázal na znenie § 52 ods. 1 a 4 Občianskeho zákonníka. Žalovaný konštatoval, že žalobca v zmluvách výslovne prehlásil a svoje vyhlásenie potvrdil osobitne svojím podpisom, že finančné prostriedky sú mu poskytnuté na účely výkonu zamestnania. Ak by žalobca nebral úver na účely výkonu zamestnania tak prehlásenie, že finančné prostriedky sú mu poskytnuté na výkon zamestnania by nikdy neurobil a nepripojil by k takémuto prehláseniu svoj podpis. V zmluve o úvere a Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru žalobca zároveň vyhlásil, že s oboznámil a súhlasí s obsahom zmluvy (vrátane všeobecných podmienok poskytnutia úveru) a že nemá k nej žiadne výhrady a zaväzuje sa ju dodržiavať. Navyše mu z platnej legislatívy nevyplýva žiadna povinnosť následne po uzavretí Zmluvy poskytnutí úveru skúmať na čo boli dlžníkom peňažné prostriedky v skutočnosti použité. V tejto súvislosti poukázal uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 18CoE/313/2016-47 zo dňa 31.05.2017. Uviedol, že v prípade jeho postavení je treba akcentovať jeho dobrú vieru, s ktorou do právneho vzťahu so žalobcom vstupoval. Jeho argumentácia v tomto smere je napokon v plnom súlade s judikatúrou Európskeho súdneho dvoja v oblasti práva na ochranu spotrebiteľa. Pri výklade pojmu spotrebiteľ je potrebné chrániť dobrú vieru druhej strany. Ak dodávateľ koná v dobrej viere, že druhá strana nie je spotrebiteľ, nemôže sa táto osoba dovolávať toho, že mala postavenie spotrebiteľa. Obdobne, pokiaľ spotrebiteľ predstiera, že je podnikateľom (alebo v tomto smere uvedie dodávateľa do omylu; per analogiam zamestnancom), je treba takúto obligáciu charakterizovať ako obchod, a nie spotrebiteľský záväzok, pretože je potrebné chrániť dodávateľovu dobrú vieru, pretože dobrá vieru je všeobecným princípom zmluvného práva. Bol názoru, že právnu úpravu ochrany spotrebiteľa nie je možné bezvýnimočne aplikovať na všetky prípady, kde spolukontrahentom je fyzická osoba. Uvedeným spôsobom by došlo k absolútnemu vylúčeniu aplikácie § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, t.j. Zmluvy o úvere. Ďalej mal za to, že ako poskytovateľ úveru dodržal úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti zodpovedajúcej čestnej obchodnej praxi, či všeobecnej zásady dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti. Zdôraznil, že žalobca nemá postavenie spotrebiteľa, pretože nenapĺňa definíciu spotrebiteľa v zmysle § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Žalobca sa žalobou domáhal vydania bezdôvodného obohatenia podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka. Použitie tohto inštitútu je limitované výlučne v spojení s niektorou zo skutkových podstát upravených v § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Mal za to, že vzhľadom na uvedené skutočnosti nie je možné prijatie plnenie od žalobcu považovať za bezdôvodné. Zo skutkového stavu je zrejmé, že so žalobcom uzatvorili odplatnú zmluvu, ktorej platnosť nie je možné vyvrátiť ani podaním určovacej žaloby. Podľa názoru žalovaného, žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem, ktorý je nevyhnutným predpokladom úspešnosti určovacej žaloby. Napriek skutočnosti, že žalobca sa domáha plnenia, podmienkou aby súd toto plnenie priznal je, aby súd určil Zmluvu za bezúročnú a bezpoplatkovú (t.j. ide aj o určovaciu žalobu).

2.1. Ďalej uviedol, že naliehavý právny záujem nie je v žalobe dostatočne preukázaný a strohé konštatovanie "bez tohto určenia je moje právo žalobcu ohrozené a bez tohto určenia je moje právne postavenie neistým" žalobcu je bezpredmetné. Naliehavý právny záujem nemôže byť založený len na

subjektívnom pociťte žalobcu, že uzavreté Zmluvy sú pre neho nevýhodné. Mal za to, že v danom prípade nie je daný stav objektívnej právnej neistoty, ktorý by odôvodňoval určenie neplatnosti Zmluvy pretože v predmetnej veci už bolo rozhodnuté rozsudkom rozhodcovského súdu sp. zn. SR 04191/10 zo dňa 02.06.2010 (ďalej len "rozhodcovský rozsudok"), proti ktorému žalobca nepodal opravný prostriedok ani žalobu o jeho zrušenie. V konaní uskutočňovanom na podklade žaloby na plnenie, ktorého výsledkom je rozhodcovský rozsudok si prejudiciálne a záväzne rozhodcovský súd posúdil aj právnu povahu zmluvy. Prekážka právoplatne rozsúdenej veci (res iudicata) patrí k procesným podmienkam a jej existencia v každom štádiu konania vedie bez ďalšieho k jeho zastaveniu. Táto prekážka nastáva vtedy, keď má byť v novom konaní prejednaná tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Pritom nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní žalobcom, je žalobcom aj v novom konaní alebo má postavenie žalovaného, resp. či ten, kto v skoršom konaní vystupoval ako žalovaný, má alebo nemá v novom konaní procesné postavenie žalovaného). Ak bolo právoplatne rozhodnuté o povinnosti plniť, či už kladne alebo záporne, tvorí výrok takéhoto rozsudku prekážku právoplatne rozhodnutej veci vo vzťahu k určovacej žalobe medzi tými istými účastníkmi konania a vo vzťahu k tomu istému skutku, ktorý bol predbežne kvalifikovaný v rozsudku na plnenie. Žalovaný mal tak za to, že vydaný rozhodcovský rozsudok napíňa vyššie uvedenú definíciu právoplatne rozhodnutej veci. Na podporu svojho tvrdenia poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/100/01 zo dňa 28.05.2002 a na obdobný názor vyslovený v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/42/2006. Z rozhodcovského rozsudku je jasne zrejmé, že rozhodcovský súd posúdil Zmluvu ako platnú a odplatnú právny úkon a na jeho základe priznal žalovanému voči žalobcovi plnenie. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že z hľadiska res iudicata je prípadná nesprávnosť rozhodcovského rozsudku irelevantná a aj v takomto prípade res iudicata naďalej existuje. S poukazom na uvedené bol toho názoru, že ak procesné podmienky nie sú splnené, konanie vykazuje nedostatky, medzi neodstrániteľné nedostatky patrí aj res iudicata.

2.2. Žalovaný bol názoru, že k bezdôvodnému obohateniu nedošlo a akýkoľvek nárok na jeho vydanie podlieha zákonnej subjektívnej premlčacej lehote a objektívnej lehote. Vydania bezdôvodného obohatenia sa žalobca v zmysle ustanovení zákona môže domáhať v subjektívnej (dvojročnej) lehote, teda od okamihu keď sa o bezdôvodnom obohatení dozvedel. Mal tak za to, že táto lehota žalobcovi už márne uplynula. Zdôraznil, že pri premlčaní práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je ustanovená kombinovaná premlčacia doba, a to kratšia subjektívna a dlhšia objektívna. Ich začiatok je upravený odlišne. Tieto dve premlčacie doby začínajú plynúť, plynú a končia nezávisle od seba. Ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému ešte plynie druhá premlčacia doba. Premlčanie subjektívnej lehoty je možné odôvodniť presne tak ako to vo svojom rozhodnutí vedenom pod sp. zn. 17Co/372/2015 uviedol Krajský súd v Trenčíne, dňa 27.04.2016. Svoje rozhodnutie oprel o vedomosť dlžníka o bezdôvodnom obohatení spočívajúcom v platbách na úrok a poplatky úveru, vzniká v zásade v okamihu prvej platby dlžníka nad rámec poskytnutej istiny. Záverom poukázal na to, že požadovaný nárok žalobcu sa stal premlčaný v subjektívnej premlčacej lehote v celom rozsahu dňa 03.10.2014 (t.j. po uplynutí subjektívnej lehoty, ktorá začala plynúť dňa 03.10.2012, kedy žalobca poukázal na jeho účet splátku nad rámec sumy istiny).

3. V replike doručenej súdu prvej inštancie dňa 20.02.2018 žalobca uviedol, že trvá na svojom návrhu. Nesúhlasil s názorom žalovaného, že uzavretú zmluvu nie je možné podriaďiť pod právny režim spotrebiteľských zmlúv upravených v Občianskom zákonníku. Je presvedčený o tom, že predmetná zmluva má všetky znaky spotrebiteľskej zmluvy tak ako sa o tom vyjadril taktiež prvostupňový súd. Uvedené tvrdenie vyplýva okrem iného z tej skutočnosti, že ide o zmluvu formulárovú, ktorú žalovaný dlhodobo a v mnohých obdobných prípadoch uzatvára so spotrebiteľmi pričom títo nemajú akúkoľvek možnosť ovplyvniť jej obsah prípadne zmeniť niektorého jej ustanovenia. Navyše žalovaný pri uzatváraní takýchto formulárových zmlúv nedodržuje ustanovenia právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa tým, že nedodržiava svoju povinnosť poskytovať spotrebiteľovi informácie v dostatočnom predstihu pred samotným uzavretím zmluvy o úvere podľa zákona č. 258/2001 Z.z., resp. spotrebiteľa pri podpise zmluvy náležite neinformuje o význame jednotlivých jej ustanovení a o tom aký dopad budú mať pre spotrebiteľa jednotlivé časti zmluvy, ktoré zástupca žalovaného sám vyplní a následne bez poučenia predloží spotrebiteľovi na podpis. Spotrebiteľský charakter uzavretej zmluvy so žalovaným nepovažoval vzhľadom na uvedené a na početnú judikatúru súdov v skutkovo a právne totožných veciach, za sporné. V snahe o zachovanie právnej istoty k predmetnej zmluve uviedol, že takmer každý je odsek je nápadne až krajne nevyvážený, postavený v jeho neprospech ako spotrebiteľa. tak ako je tomu v stovkách ďalších

úverových vzťahoch žalovaného, úverovú zmluvu a jej znenie nemohol ovplyvniť, nijako zmeniť ani upraviť nakoľko bola vopred predformulovaná a v takomto znení bez možnosti pripomienkovania mu bola predložená na podpis. Vzhľadom na znenie samotnej zmluvy o úvere, znenie všeobecných podmienok poskytnutia úveru a z dôvodu neprehľadnosti a nedodržania zákonom stanovených náležitostí zmluvy, bez príslušného vzdelania, poprípade skúseností nemohol rozumieť a vyčítať z nej všetky pre neho plynúce následky. Vychádzajúc z podmienok uzavretia úverovej zmluvy je však aj napriek účelovým a ničím nepodloženým tvrdeniam žalovaného o tom, že ide o zmluvný vzťah podriadený pod ustanovenia Obchodného zákonníka, preukázateľné, že predmetná zmluva o úvere je zmluvou spotrebiteľskou, a teda má sa riadiť ustanoveniami Občianskeho zákonníka a zákona č. 258/2001 Z.z. Uvedené je zdôraznené najmä tým, že predmetnú zmluvu je nutné posúdiť v závislosti od jej samotného obsahu a objektívneho posúdenia postavenia zmluvných strán, ktoré ju uzatvorili.

3.1. Tvrdenie žalovaného o tom, že mu poskytnuté finančné prostriedky slúžili na účel výkonu jeho zamestnania považoval žalobca za zavádzajúce a účelové. Zdôraznil, že je bežnou praxou žalovaného pri uzatváraní obdobných úverových zmlúv snaha označiť spotrebiteľa ako podnikateľský subjekt, a ak to nie je možné (v prípade ak povinný nemá žiadne podnikateľské oprávnenie) účelovo zaškrtnúť políčko určujúce účel použitia finančných prostriedkov za účelom zamestnania resp. povolania, aby došlo k vylúčeniu aplikácie právnych predpisov určených na ochranu spotrebiteľa. V uvedených intenciách poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici vedenej pod sp. zn. 4CoE/100/2013 v ktorom sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, ktorý obdobný zmluvný vzťah posúdil ako spotrebiteľský. Pokiaľ ide o jeho osobitný podpis, ktorý má vyjadriť jeho súhlas so žalovaným uvedeným účelom použitia finančných prostriedkov považoval za potrebné povedať, že ako spotrebiteľ absolútne nemá a nemôže mať vedomosť o tom, čo zaškrtnutie daného políčka znamená a spôsobuje (resp. má spôsobiť) a rovnako nemá vedomosť aké právne následky preňho môže mať prípadné podpísanie žalovaným predformulovaného dodatku týkajúceho sa údajného použitia finančných prostriedkov. Teda nemôže ani predpokladať ako si svoje postavenie môže zhoršiť a preto je nevyhnutné účel použitia poskytnutých finančných prostriedkov skúmať z objektívneho hľadiska. Zároveň je nutné zdôrazniť, že zo samotnej úverovej zmluvy nie je možné dospieť k záveru, že žalobca by mal svojím podpisom vyjadriť súhlas výslovne s účelom použitia finančných prostriedkov Podpis žalobcu sa nachádza pod časťou zmluvy, v ktorej sú uvedené podstatné údaje o výške úveru výške odplaty a osobné údaje žalobcu, ktoré tvoria vrchnú polovicu samotnej zmluvy o úvere. Uvedol, že nebol nijakým spôsobom upozornený na to že mandatár žalovaného zaň ho zaškrtol uvedené pole vyjadrujúce účel použitia poskytovaného úveru. Vzhľadom na uvedené je nutné objektívne posúdenie využitia žalobcom prijatých finančných prostriedkov. Nevyhnutnosť objektívneho posúdenia účelu použitia finančných prostriedkov potvrdzuje taktiež rozhodovacia prax súdov Slovenskej republiky a Európskeho súdneho dvora (pri konkrétne tých istých formulárových zmluvách o úvere žalovaného) a judikatúra súdov Českej republiky (pri obdobných zmluvách o úvere), ktorá musí byť súdu z jeho činnosti známa. Súdy pri posudzovaní týchto zmlúv posúdili obdobné úverové vzťahy ako spotrebiteľské, a tak nevyhnutne aplikovali ustanovenia právnych predpisov určených na ochranu spotrebiteľa. Poukázal na § 54 ods. Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Spotrebiteľský charakter uzavretej zmluvy so žalovaným nepovažoval vzhľadom na uvedené a na početnú judikatúru súdov v skutkovo a právne totožných veciach za sporné. Uvedený právny názor vychádza a je podporený okrem mnohých iných súdnych rozhodnutí, taktiež uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp zn. II. ÚS 329/2013-15 zo dňa 02.06.2013 ako aj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3MCdo14/2014 zo dňa 21.04.2015.

3.2. K neplatnosti rozhodcovského rozsudku, ktorý spôsobuje podľa názoru žalovaného účinky res iudicata poukázal na to, že rozhodcovská doložka v znení ako je formulovaná vo všeobecných obchodných podmienkach poskytnutia úveru predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku - absolútne neplatný právny úkon čo spôsobuje, že rozhodcovský rozsudok vydaný na jej základe je ak ničotný - paakt. Realizácia nárokov vyplývajúcich z paktu vykonaná dobrovoľne alebo nedobrovoľne (exekučne) nemení paakt na platný právny úkon - nakoľko "realizácia paktu" nespôsobuje jeho konvalidáciu. Ani prípadná exekúcia, ktorá je len výkonom rozhodnutia, nemá konštitutívne/zmeňujúce účinky na hmotnoprávnu - materiálnu stránku záväzkového vzťahu. V danej súvislosti poukázal na stanoviská uvedené v rozsudkoch: Okresný súd Žiar nad Hronom sp. zn. 5C/155/2014, Okresný súd Zvolen sp. zn. 13C/94/2014, Okresný súd Dolný Kubín sp. zn. 7C/117/2014, Okresný súd Trebišov sp. zn. 6C/241/2014, Okresný súd Čadca sp. zn. 4C/208/2013, ako aj na uznesenie Ústavného súdu SR I. ÚS 25/2014-11 a viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu.

3.3. K premlčaniu uviedol, že žalovaný nijakým spôsobom vo svojom vyjadrení nepreukázal, že od momentu podania jeho žaloby v predmetnej veci márne uplynula dvojročná subjektívna premlčacia lehota. Žalovaný konštatoval, že jeho nárok je premlčaný v subjektívnej aj objektívnej premlčacej lehote, pričom nijako nezdôvodnil na základe akých skutočností mal za preukázané, že od doby kedy sa dozvedel o tom kto sa na jeho úkor obohatil do doby uplatnenia si jeho práva na súde uplynula subjektívna lehota dvoch rokov. Žalovaný pritom neuviedol žiaden dátum, kedy sa mal podľa neho údajne dozvedieť o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa takto na jeho úkor obohatil. Zároveň odmietol takéto tvrdenia žalovaného, a zároveň poukázal na to, že tieto nie sú ničím podložené, a teda žalovaný vznesenú námietku premlčania riadne neodôvodnil a nepodložil relevantnými dôkazmi, pričom dôkazné bremeno v tomto prípade spočíva práve na jeho strane. Opätovne poukázal na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (napr. sp. zn. 7Cdo/353/2014, sp. zn. 4Obo/145/2007) a Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS/38/2015. Taktiež prehlásil, že o tom, že sa na jeho úkor niekto obohatil, resp. že tým kto sa na jeho úkor obohatil je žalovaný, sa dozvedel od svojho právneho zástupcu, pričom k uvedenému došlo po prvej porade, keď si právny zástupca preštudoval predmetnú úverovú zmluvu ktorú mu predložil a informoval ho o možnostiach uplatnenia si jeho práv. Zároveň v ten istý deň (09.05.2017) svojmu právnenému zástupcovi plnú moc na zastupovanie v predmetnej veci, pričom právny zástupca následne podal predmetný návrh odoslaný dňa 16.05.2017. Mal preto za preukázané, že si svoje právo voči žalovanému uplatnil v dvojročnej subjektívnej premlčacej lehote. Skorší dátum zistenia existencie bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného nebol nijako žalovaným preukázaný. Navyše bolo by absurdné, aby platil niečo, čo vie že je nezákonné a čo predstavuje bezdôvodné obohatenia na strane príjemcu. Zároveň dal žalobca do pozornosti, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby sa vyžaduje skutočná (preukázaná), a nie len predpokladaná vedomosť. Obdobný záver zaujal aj Najvyšší súd SR sp. zn. 5Cdo/121/2009, Ústavný súd SR v konaní vedenom pod sp. zn. III. ÚS 413/2013, rozsudok KS KE zo dňa 07.12.2017 pod sp.zn. 5Co/107/2017, KS BB v konaní vedenom pod sp.zn. 14Co/1455/2014, a sp.zn. 17Co/1008/2014 či rozsudok KS Žilina sp.zn. 10Co/325/2016 .

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení doručenom okresnému súdu dňa 26.03.2018 uviedol, že i naďalej je toho názoru, že zo zmluvy o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon podľa § 451 Občianskeho zákonníka. Žalobca plnil na základe platne uzavretej zmluvy o úvere, ktorá nebola nikdy právoplatne vyhlásená za neplatnú, rovnako tak právny dôvod na plnenie z tejto zmluvy nikdy neodpadol (nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, zrušeniu zmluvy a pod.) a majetkový prospech získal žalovaný z poctivých zdrojov. Pokiaľ by i napriek jeho argumentácii súd posúdil predmetnú zmluvu ako spotrebiteľskú, žalovaný uviedol, že so žalobcom uzavrel zmluvu, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú Všeobecné podmienky poskytnutia úveru (ďalej len "VPPÚ") a to nie len z formálneho hľadiska, ale aj z hľadiska ich materiálneho prevedenia. t.j. zmluva a VPPÚ sú vyhotovené na spojenom hárku papiera, resp. obojstranne. Vzhľadom na túto skutočnosť, mal za nepochybné, že dlžník podpisom zmluvy jednoznačne prejavil svoju vôľu byť viazaný aj VPPÚ. Z uvedeného vyplýva, že uzavretie zmluvy samostatne bez toho, aby prejav vôle zahŕňal aj vôľu byť viazaný VPPÚ neprichádza do úvahy. Rozhodcovská doložka bola dojednaná v bode 17. VPPÚ a je písaná prehľadne a čitateľným písmom, pričom z nej už na prvý pohľad vyplýva alternatívna možnosť riešenia sporov medzi klientom a veriteľom pred rozhodcovským súdom alebo pred všeobecným súdom. Žalovaný je i naďalej toho názoru, že žalobca je spotrebiteľ a z toho dôvodu je vylúčená aplikácia ustanovení zákona týkajúca sa neprijateľnosti zmluvných podmienok. Pokiaľ by súd nevyhovел jeho argumentácii, znamenalo by to znemožnenie využitia rozhodcovského konania pre žalovaného, pričom z Občianskeho zákona v čase uzatvorenia zmluvy v žiadnom prípade nevyplýva úmysel zákonodarcu zakázať rozhodcovské konanie úplne, ale ho iba obmedziť. Prípustnosť rozhodcovského konania v spotrebiteľských sporoch navyše vyplýva jednoznačne aj z odporúčania komisie č. 98/257/ES o zásadách použiteľných na orgány zodpovedné za mimosúdne riešenie spotrebiteľských sporov.

4.1. Opätovne poukázal na fakt, že časová verzia predpisu účinná v čase uzatvorenia zmluvy nevyučovala použitie rozhodcovskej doložky a zároveň si dovoľuje tvrdiť, že rozhodcovská doložka, dohodnutá medzi ním a žalobcom je tzv. nevýhradnou rozhodcovskou doložkou, nakoľko umožňuje každej zmluvnej strane domáhať sa ochrany svojich práv buď prostredníctvom rozhodcovského konania alebo súdneho konania. Už len z tohto pohľadu rozhodcovská doložka nevyžaduje od žalobcu, aby spory s ním riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Žalobca má teda ako dlžník kedykoľvek právo sa slobodne rozhodnúť, na ktorom orgáne uplatní svoje právo. Platnosť právneho úkonu navyše treba hodnotiť v čase jeho uzavretia a bez hypotetického zvažovania okolností, ktoré môžu, ale nemusia,

nasť po jeho uzavretí. Dôležité teda je to, či rozhodcovská doložka v čase jej uzavretia sama o sebe umožňuje alebo neumožňuje dlžníkovi uskutočniť voľbu medzi súdom alebo alternatívnym riešením sporu. Nie je vôbec dôležité, čo sa môže stať v budúcnosti. Je navyše logické, že pokiaľ by zo strany dlžníka došlo po uzavretí zmluvy k jej porušeniu, t.j. k jeho protiprávnemu konaniu, bude to práve dodávateľ, ktorý bude nútený obrátiť sa so žiadosťou o právnu ochranu na príslušný orgán, a to buď na základe voľby medzi rozhodcovským a súdnym konaním, alebo priamo na súd (pretože vo vzťahu k nemu nebude uzavretá rozhodcovská doložka) alebo priamo na rozhodcovský orgán (pretože vo vzťahu k nemu bude rozhodcovská doložka výhradná). Následky tohto procesného kroku už prejavuje príslušné procesné právo, a nie rozhodcovská doložka. Podľa § 19 ZoRK podanie žaloby na rozhodcovský súd má rovnaké právne účinky, ako keby bola žaloba podaná na súd. Po začatí rozhodcovského konania nemožno v tej istej veci konať a rozhodovať na súde alebo pred iným rozhodcovským súdom. Znamená to teda prekážku litispendencie pre akékoľvek ďalšie žaloby v tej istej veci, a to aj v obrátenom procesnom postavení. Takýmto záverom nie je navyše vôbec dotknuté právne postavenie spotrebiteľa. Ten má predsa možnosť obrátiť sa skôr ako dodávateľ na všeobecný súd s nárokom z titulu porušenia jeho (napr. spotrebiteľských) práv alebo má možnosť sa brániť v rozhodcovskom konaní. Zásadná prípustnosť rozhodcovskej doložky v spotrebiteľských sporoch bola priznaná rozsudkom Vrchného súdu v Olomouci sp. zn. 12 Cmo/13/2010 zo dňa 02.03.2011, pričom tento súd výslovne uviedol, že existencia rozhodnutia ESD č. C-168/05 vo veci Elisa Maria Mostaza Claro proti Centro Móvil Milenium SL v zmysle jeho bodov č. 36-39 nestanovuje povinnosť národného súdu prehlásiť rozhodcovskú doložku z úradnej moci za neplatnú a vyvodíť z toho ďalšie dôsledky. Prípustnosť rozhodcovských doložiek v spotrebiteľských sporoch bola v podobe odmietnutia vecného prieskumu rozhodcovských rozsudkov potvrdená o.i. aj rozsudkom najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Cdo/2675/2007 zo dňa 30.10.2009, ako aj rozsudkom Krajského súdu v Hradci Králové sp. zn. 9Co/481/2010 zo dňa 01.03.2011. Rozsudkom Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 23Cdo/1201/2009 zo dňa 29.06.2010 bolo popri pripustení rozhodcovskej doložky v spotrebiteľskom spore uvedené, že rozhodcovská doložka bola písaná dobre čitateľným písmom a spotrebiteľ dobre vede, že text, ktorý podpisuje, obsahuje rozhodcovskú doložku, ako aj to, že aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nemožno ponímať ako obranu jeho ľahkomyselnosti a nezodpovednosti. Žalovaný záverom uviedol, že z uvedeného dôvodu mal za preukázateľné, že predmetná rozhodcovská doložka bola dojednaná v súlade s právnymi predpismi platnými a účinnými v čase uzatvorenia zmluvy a z toho dôvodu nemožno mať žiadne pochybnosti o jej legitímnosti. Na základe uvedeného mal za to, že rozhodcovská doložka nepredstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, ako to naznačuje žalobca, nakoľko nespôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach spotrebiteľa, a ani od neho nevyžaduje, aby sa podriadil výlučne rozhodcovskému konaniu.

5. Súd v danej veci vykonal dokazovanie pričom zistil nasledujúci skutkový stav:

5.1. Z mailovej komunikácie zo dňa 05.05.2017 medzi právnym zástupcom žalobcu a F. M. je zrejmé, že žalobcovi boli vykonávané zrážky zo mzdy a tieto sa poukazovali na účet PHOTOVOSTI nasledovne:

- november - december 2010: á 25 eur - spolu 50 eur
- január - december 2011: á 25 eur - spolu 300 eur
- január - december 2012: á 25 eur - spolu 300 eur
- január - december 2013: á 25 eur - spolu 300 eur
- január - december 2014: á 25 eur - spolu 300 eur
- január - marec 2015: á 50 eur - spolu 150 eur
- apríl - december 2015: á 25 eur - spolu 225 eur
- január - júl 2016: á 25 eur - spolu 175 eur
- v mesiaci august sa nezrazilo pre pracovnú neschopnosť žalobcu
- september - december 2016: á 25 eur - spolu 100 eur

5.2. Z predložených listinných dôkazov mal súd za preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným došlo k uzatvoreniu Zmluvy o úvere č. 3291459 zo dňa 25.11.2008, na základe ktorej bolo žalobcovi poskytnutý úver vo výške 30.000,- Sk, t.j. 995, 82 eur s dohodnutou odplatom vo výške 860,39 eur. Ročná úroková miera bola vo výške 86,39 %. Súd sa ďalej oboznámil so Všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, ktoré boli súčasťou zmluvy, ako aj s výzvou žalobcu adresovanej žalovanému na vrátenie prijatého plnenia bez právneho dôvodu vo výške 1.352,54 € zo dňa 09.05.2017. Žalovaný na pojednávaní doložil do spisu aj Stanovisko žalobcu, k výzve na úhradu dlžnej sumy zo dňa 16.08.2011, ktorou ho vyzval žalovaný na úhradu dlžnej sumy.

5.3. Na pojednávani konanom dňa 17.09.2017 žalobca uviedol, že trvá na podanej žalobe a v plnom rozsahu sa pridržiava všetkých vyjadrení. Konštatoval, že zmluvu treba posudzovať ako spotrebiteľskú s tým, že ide o typovú zmluvu, ktorú žalobca nemal právomoc meniť, resp. do nej zasahovať. S premlčaním nesúhlasil nakoľko o bezdôvodnom obohatení sa dozvedel až z prvej porady so svojim právnym zástupcom dňa 09.05.2017. S poukazom na žalobu ako aj vyjadrenia, právne predpisy a judikatúru, ktorú uviedol, žiadal súd aby žalobe vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie istiny a uplatnil si trovy konania.

5.3.1. Žalovaný na pojednávani uviedol, že sa pridržiava vyjadrení založených v spise a zároveň súdu založil vyjadrenie, v ktorom uviedol, že zotrúva na svojich vyjadreniach zo dňa 15.08.2017 a zo dňa 26.03.2018, ktorými poprel žalobcom uplatnený nárok. Naďalej trvá na tom, že uzatvorená zmluva má povahu absolútneho obchodu, na ktorú nie je možné aplikovať spotrebiteľskú právnu úpravu, a to z dôvodu, že žalobca už v žiadosti o poskytnutie úveru uviedol údaje týkajúce sa jeho zamestnania a zamestnávateľa a uviedol čisté príjmy vo výške 398,32 eura, ktoré pochádzajú zo zamestnania. Uvedené skutočnosti potvrdil aj zamestnávateľ. Žalobca ďalej uviedol údaje o zamestnávateľovi opakovane aj v dohode o zrážkach zo mzdy, ktorá bola uzatvorená na samostatnom liste papiera a taktiež dobrovoľne v zmluve prehlásil, že poskytnutý úver použije na účely výkonu zamestnania a uvedené prehlásil svojim vlastnoručným podpisom. Žalovaný ďalej konštatoval, že žalobcovi poskytol úver v dobrej viere, že úver použije na účely výkonu zamestnania a to s prihladením na predchádzajúce prehlásenia žalobcu, predchádzajúcu zmluvnú prax medzi ním a žalobcom kedy taktiež prehlásil, že úvery použije na účely výkonu zamestnania a tento účel nikdy predtým nenamietal a v neposlednom rade aj s prihladením na skutočnosť, že žalobca narodený dňa 09.08.1982 bol v čase uzatvárania spornej zmluvy a aj v súčasnosti je v produktívnom veku, teda predpokladal, že žalobca použije peňažné prostriedky na prehlbovanie vzdelania a praxe vo svojom odbore (pracovná pozícia: čašník), tak ako to prehlásil v zmluve. Žalovaný ďalej žiadal, aby súd vykonal dôkaz, ktorým je sporná zmluva a do pozornosti dal štyri samostatné vyhlásenia. Pokiaľ žalobca podpísal zmluvu na štyroch miestach samostatne a prehlásenia o účele poskytnutého úveru sa nachádza v strede zmluvy, ktorej dlžník venuje spravidla najväčšiu pozornosť, a preto nie je dôvod pochybovať o jeho vôli použiť úver na účely výkonu zamestnania, ktoré urobil ako prvé zo všetkých prehlásení. Žalovaný žiadal dôslednú aplikáciu smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES zo dňa 11.05.2005, ktorá bola do slovenského právneho poriadku implementovaná zákonom o ochrane spotrebiteľa, konkrétne ods. 7 a ods. 18 smernice. Žalobca svoju vôľu použiť úver na účely výkonu zamestnania potvrdil svojim podpisom na zmluve. Skutočnosť, že žalobca dodatočne usúdil, že zmluva je v dôsledku tohto prehlásenia pre neho subjektívne nevýhodná ešte nezakladá absolútne neplatnosť tohto prehlásenia a nemožno ju kvalifikovať ako nedostatok vážnosti vôle. V tejto súvislosti poukázal aj na rozsudok Súdneho dvora sp. zn. C-361/04 zo dňa 12.01.2009 Clauda Ruiz - Picasso a ďalší. Žalobcu v postavení dlžníka, ktorý pri uzatváraní zmluvy konal v rámci svojej profesijnej činnosti nie je preto možné považovať za spotrebiteľa v zmysle legálnej definície zakotvenej v § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Absencia náležitosti na ktoré poukazoval žalobca nemá za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť spornej zmluvy, pretože táto je absolútnym obchodom a preto poprel vznik bezdôvodného obohatenia na jeho strane. Pre prípad ak by súd napriek uvedenému zmluvu považoval za spotrebiteľskú, žalovaný mal za to, že akýkoľvek žalobcom uplatnený nárok je premlčaný, nakoľko žalobca uplatnil pred konajúcim súdom svoj nárok žalobou doručenu súdu dňa 18.05.2017, pričom žalobca už listom zo dňa 16.08.2011 tvrdil, že sporná zmluva nemá zákonom ustanovené náležitosti teda je bezúročná a bezpoplatková, a súdu tak predložil list žalobcu zo dňa 16.08.2011 v dvoch vyhotoveniach. Záverom mal za to, že rozhodný dátum pre začiatok plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej lehoty pre uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý pozostáva z čiastkových úhrad žalobcu nad rámec poskytnutej istiny a zákonného úroku z omeškania, bol týmto listom dostatočne preukázaný a teda žalobcom uplatnený nárok ako celok je premlčaný. Vzhľadom na uvedené, žiadal žalobu zamietnuť v celom rozsahu.

5.3.2. Žalobca po vyjadrení žalovaného uviedol, že podpis na zmluve sa nachádza pod tou časťou zmluvy, kde sa nachádzajú podstatné údaje, pričom pri podpisovaní tejto zmluvy nemohol mať povinnosť, že sa zaškrtnie kolónka "použitie fin. prostriedkov na zamestnanie".

6. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

6.1. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

6.2. Podľa § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

6.3. Podľa § 456 Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

6.4. Podľa § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere dňa 25.11.2008, na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme,

6.5. Podľa § 4 ods. 2 a 3 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere dňa 25.11.2008 Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná, pričom spotrebiteľ dostane jedno vyhotovenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

(2) Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať

a) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu,

b) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,

c) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa v okamihu odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,

d) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

e) celkovú výšku a menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,

f) v prípade odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu, opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo poskytnutej služby,

g) konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru,

h) ročnú úrokovú sadzbu; v prípade variabilnej ročnej úrokovej sadzby zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať podmienky zmeny variabilnej ročnej úrokovej sadzby, ako aj index alebo referenčnú sadzbu, ktoré sa vzťahujú na pôvodnú variabilnú ročnú úrokovú sadzbu,

i) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov,

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

k) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 7a ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok,

l) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,

m) výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c) prvom až piatom bode, ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; pričom sa uvedie výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad,

n) oprávnenie spotrebiteľa na zníženie celkových nákladov na spotrebiteľský úver pri jeho splatení pred lehotou splatnosti podľa § 6 a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti,

o) upozornenia týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,

p) práva spotrebiteľa podľa § 7,

q) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

r) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

s) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 8 ods. 1.

(3) Pri nesplnení podmienok podľa odseku 2 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe

a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo

b) dodaný tovar, alebo poskytnutá služba.

Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

7. Súd sa primárne zaoberal otázkou o aký vzťah medzi sporovými stranami ide, pričom po preskúmaní podstatných náležitostí zmluvy a zmluvného vzťahu medzi sporovými stranami ustálil, že ide o spotrebiteľský vzťah. S poukazom na § 54 ods. Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Spotrebiteľský charakter uzavretej zmluvy so žalovaným nepovažoval vzhľadom na uvedené a na početnú judikatúru sudov v skutkovo a právne totožných veciach za sporné. Uvedený právny názor vychádza a je podporený okrem mnohých iných súdnych rozhodnutí, taktiež uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp zn. II. ÚS 329/2013-15 zo dňa 02.06.2013 ako aj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3MCdo14/2014 zo dňa 21.04.2015.

7.1. Na základe vykonaného dokazovania mal súd v tejto preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným došlo k uzatvoreniu Zmluvy o úvere č. 3291459 zo dňa 25.11.2008, na základe ktorej bolo žalobcovi poskytnutý úver vo výške 30.000,- Sk, t.j. 995, 82 eur s dohodnutou odplatom vo výške 860,39 eur. Ročná úroková miera bola vo výške 86,39 %. Z listu žalobcu zo dňa 16.08.2011, ktorý žalobca adresoval žalovanému mal súd za preukázané, že žalobca považoval poskytnutý spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov z titulu, že úver neobsahoval vo svojej zmluve RPMN. Žalobca požiadal žalovaného o prepočítanie jeho dlhu a zaslanie jeho výšky po zohľadnení § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch. Ďalej žalobca zaslal žalovanému výzvu zo dňa 09.05.2017 na vrátenie prijatého plnenia bez právneho dôvodu vo výške 1.352,54 €. Z mailovej komunikácie zo dňa 05.05.2017 medzi právnym zástupcom žalobcu a F. M. mal súd za preukázané, že žalobcovi boli vykonávané zrážky zo mzdy a tieto sa poukazovali na účet POHOTOVOSTI nasledovne:

- november - december 2010: á 25 eur - spolu 50 eur
- január - december 2011: á 25 eur - spolu 300 eur
- január - december 2012: á 25 eur - spolu 300 eur
- január - december 2013: á 25 eur - spolu 300 eur
- január - december 2014: á 25 eur - spolu 300 eur
- január - marec 2015: á 50 eur - spolu 150 eur
- apríl - december 2015: á 25 eur - spolu 225 eur
- január - júl 2016: á 25 eur - spolu 175 eur
- v mesiaci august sa nezrazilo pre pracovnú neschopnosť žalobcu
- september - december 2016: á 25 eur - spolu 100 eur

7.2. Súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že o bezdôvodnom obohatení sa dozvedel od svojho právneho zástupcu, pričom k uvedenému došlo po prvej porade zo dňa 09.05.2017, keď si právny zástupca preštudoval predmetnú úverovú zmluvu, ktorú mu predložil a informoval ho o možnostiach uplatnenia si jeho práv.

7.3. Žalobca sa o bezdôvodnom obohatení mohol dozvedieť najsôr dňa 16.08.2011, kedy žalobca zaslal žalovanému vyššie uvedený list a od tohto momentu začala plynúť subjektívna premlčacia doba, čím žalovaný uniesol dôkazné bremeno na preukázanie rozhodnej doby pre začiatok plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby pre uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý pozostáva z čiastkových úhrad žalobca nad rámec poskytnutej istiny a zákonného úroku z omeškania. Subjektívna premlčacia doba v zmysle § 107 ods. 1 OZ uplynula pre žalobcu dňa 16.08.2013, žaloba bola podaná 10.05.2017, teda po uplynutí premlčacej doby. Je možné, tak ako tvrdil žalovaný vo svojom vyjadrení uvedenom v bode 2.2. tohto rozhodnutia, že požadovaný nárok žalobcu sa stal premlčaný v subjektívnej premlčacej lehote v celom rozsahu dňa 03.10.2014 (t.j. po uplynutí subjektívnej lehoty, ktorá začala plynúť dňa 03.10.2012, kedy žalobca poukázal na jeho účet splátku nad rámec sumy istiny), avšak súd nemal k dispozícii žiadny prehľad platieb či už zo strany žalobcu alebo žalovaného.

7.4. Súd v tejto veci a v súvislosti s § 107 ods. 2 OZ uvádza, že v desaťročnej dobe sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí vtedy, keď bezdôvodné obohatenie bolo získané úmyselne.

Úmysel, či už priamy alebo nepriamy, musí smerovať k bezdôvodnému obohacovaniu sa a musí existovať už v čase získania bezdôvodného obohatenia. Nestačí, aby povinný získal bezdôvodné obohatenie neúmyselne a potom by si ho úmyselne ponechal. Podmienky na 10-ročnú premlčaciu dobu nie sú splnené a v danom prípade platí trojročná objektívna premlčacia doba, nakoľko žalovaný získanie bezdôvodného obohatenia vôbec nezavinil. Zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie je zodpovednosťou objektívnou. Žalobca v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal, že by žalovaný mal úmysel bezdôvodne obohacovať vo vzťahu k plneniu vyplývajúcej zo zmluvy uzavretej medzi účastníkmi konania a že by tento úmysel existoval už v čase získania bezdôvodného obohatenia. K preukázaniu úmyslu na strane žalovaného nepostačujú len žalobcove tvrdenia, že žalovaný v čase uzatvorenia zmluvy neuvádzal výšku RPMN, pretože žalobca mal v čase uzatvorenia revolvingového úveru možnosť oboznámiť sa s právnymi predpismi, a teda mal možnosť nedovolené úroky či poplatky nezaplatiť. Súd prvej inštancie ešte raz poukazuje na to, že bezdôvodné obohatenie je objektívneho charakteru, čo vyplýva aj z nálezů Ústavného súdu SR zo dňa 26.04.2013 č. k. IV. ÚS 554/2012-35. Predpokladom vzniku bezdôvodného obohatenia nie je protiprávny úkon obohateného, ani jeho zavinenie, podstatné je iba to, že stav obohatenia vznikol.

7.5. Rozhodnutia iných všeobecných súdov, na ktoré poukazoval v tomto konaní žalobca, nie sú pre tento súd záväzné, a navyše sa súd prvej inštancie s týmito názormi, uvedenými v rozhodnutiach, nestotožňuje, nakoľko poskytujú neprimeranú ochranu spotrebiteľovi. Vzhľadom na to, že žalobca poukazoval na rozhodovacu prax iných súdov, súd prvej inštancie poukazuje na to, že v kontexte právnej argumentácie vyvstal ďalší teoreticko-právny rozpor, a to v otázke rozhodovania súdov Slovenskej republiky v obdobných veciach, ako aj nutnosť zabezpečenia predvídateľnosti súdnych rozhodnutí a istoty v právnych vzťahoch obdobného obsahu a charakteru. Nepochybne v rámci fungovania súdneho systému by bolo žiaduce, aby súdy v obdobných veciach rozhodovali totožne, avšak aj tu je nutné zdôrazniť, že prijať tento princíp ako nevyvrátiteľné pravidlo by znamenalo zásah do nezávislosti sudcu pri rozhodovaní v tej ktorej konkrétnej veci a poprelo by to ústavný princíp vyjadrený v čl. 144 ods. 1 Ústavy SR. Nezávislosť rozhodovania sudcu znamená, že rozhoduje nezávisle od vôle druhých. Práve z tohto dôvodu je nutné zdôrazniť, že hoci žalobca v konaní poukázal na viaceré súdne rozhodnutia, ktoré vo svojom obsahu riešili obdobné alebo dokonca totožné právne otázky, v tomto konaní súd nimi nie je obmedzený, a už vôbec nie viazaný. Súd prvej inštancie je viazaný len právnym názorom inštančne vyššieho súdu, ktorý rozhodoval o odvolaní voči rozsudku v tej ktorej veci.

7.6. Nad rámec uvedeného súd prvej inštancie uvádza, že pre účely ochrany spotrebiteľov sa vytvoril systém úniyných a vnútroštátnych noriem, ktorých účelom je zabezpečenie teoretickej aj praktickej rovnováhy v spotrebiteľských vzťahoch. Je ale nutné si uvedomiť, že účelom ochrany spotrebiteľa za žiadnych okolností nie je poskytovanie neprimeranej ochrany, ktorá by negovala samotné princípy existencie záväzkovo-právneho vzťahu ako vzťahu, z ktorého vyplývajú práva a povinnosti obom zmluvným stranám. Zároveň nemožno právnú úpravu ochrany spotrebiteľa vykladať tak, že by spotrebiteľ stratil akúkoľvek zodpovednosť za svoje konanie. Aj spotrebiteľ ako osoba plne disponujúca právnou spôsobilosťou musí v prípade uzavretia spotrebiteľskej zmluvy rešpektovať zásadu pacta sunt servanda a musí niesť plnú zodpovednosť nielen za svoje neuvážené ekonomické konanie, ale aj zavinenú neznalosť a neochotu zistiť si podmienky zmluvy a následky, ktoré pre neho z nej plynú. Z tejto úvahy súd taktiež vychádzal aj pri posudzovaní nároku uplatneného touto žalobou. V konaní žalobcu preto súd prvej inštancie naznačuje to, že žalobca si v rozhodnom období nezávažil svoje ekonomické možnosti a aj z tohto dôvodu musí niesť následky svojho postupu. Podľa názoru súdu by poskytovanie absolútnej a bezbrehej ochrany spotrebiteľovi znamenalo popretie zásady zmluvnej voľnosti vyjadrenej v čl. 2 ods. 3 Ústavy SR, a preto v každom konkrétnom spotrebiteľskom spore treba aplikovať princíp proporcionality a hľadať vyváženosť a spravodlivosť, pričom v tejto súvislosti súd odkazuje aj na odlišné stanovisko sudcu Ústavného súdu SR Q.. V. L. v rozhodnutí č. k. I. ÚS 547/2012, s ktorým sa súd prvej inštancie plne stotožňuje.

8. Na základe vyššie uvedených skutočností súd žalobu zamietol.

9. O náhrade trov konania súd rozhodol tak, že žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania podľa § 255 ods. 1 CSP s tým, že tieto mu nevznikli, nakoľko nebol právne zastúpený a ani si ich nežiadal na pojednávaní dňa 17.09.2018.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré je možné podať v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajšom súde, písomne, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 Civilného sporového poriadku).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 Civilného sporového poriadku).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 Civilného sporového poriadku).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 Civilného sporového poriadku).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.